

gens Forslag vil blive langt hyppigere og langt haardere imod Vedkommende end efter det nu-gjældende System. Den vil blive langt hyppigere, fordi Fødestedet og det tilfældige Opholdssted, hvor Trangen opstaar, i Reglen ville falde mindre sammen end det tilfældige Opholdssted og det Sted, paa hvilket han efter de nu-gjældende Regler erhverver Forsørgelsesret. Den vil blive langt haardere, fordi Individet hyppig vil blive sendt tilbage til en Kommune, som det hele sin Levetid igjennem ikke har staaet i nogen anden Berøring med end den, at det tilfældigvis første Gang har set Dagens Lys der, medens Hjemsendelsen efter de gjældende Regler i den langt overveiende Del Tilfælde kun sker til en Kommune, i hvilken Individet tidligere har levet og virket i længere Tid. Denne Indvending kan naturligvis med langt større Føje gjøres gjældende imod Regjeringens Forslag end imod Kommissionens, idet dennes Forslag forudsatte, at alle værdige Trængende blev forørgede gjennem det frivillige Fattigvesen paa selve deres Opholdssted, altsaa selvfølgerlig uden Tale eller Lante om Hjemsendelse, saa at Hjemsendelsens Tryk kun vilde kunne komme til at hvile paa dem, som vi nu en Gang have vænnet os til med eet Ord at kalde de uærdige Trængende, dem, der alligevel skulle forørges i Arbejdshuse og Tvangsarbejdsanstalter, og for hvem det er ligegyldigt, om det er i Hjemstavnens eller Fødestavnens Tvangshus, at de blive indespærrede. Dette er den ene Henigtsmæssighedsgrund mod Regjeringens Forslag, en anden har jeg allerede tidligere berørt, og skal altsaa her kun minde om den, og det er den, at man ved at gjøre Fødestedet til Forsørgelsessted meget væsentlig modarbejder Udviklingen af det frivillige Fattigvesen. Jeg er selvfølgerlig beredt paa, at man vil spørge, hvilket andet System skal man da følge, naar man ikke vil enten holde sig til det bestaaende eller gaa ind paa de af Kommissionen foreslaaede og af Regjeringen antagne Bestemmelser. Jeg er selvfølgerlig beredt paa at svare derpaa, men jeg tror dog, at det vil erkjendes for at kunne være rigtigt, at jeg for Tiden ikke indlader paa at udvikle et nyt System i Modsætning til det af Regjeringen foreslaaede. Ihukommende mit Løfte om kun at besatte mig med enkelte Hovedpunkter i Loven, skal jeg endnu kun omtale et. Jeg kalder det et Hovedpunkt, skøndt Bestemmelsen maaske kan synes flere ereede Medlemmer at være ubetydelig, maaske endogsaa kan være gaet Fleres Opmærksomhed forbi, nemlig Bestemmelsen i Lovforslagets § 67. Jeg finder denne Bestemmelse dels upraktisk, dels stridende imod, hvad der hidtil har været anset for rigtigt, og endelig for fuld-standig stridende mod rigtige Principer. § 67 gaar jo ud paa, at trængende Kommuner kunne ikke alene søge Hjælp hos de større Kommuner, men endog fordrø Hjælp hos disse, og naar Amts-kommuner ikke godkjende deres Berettigelse dertil, ved Indenrigsministeriets Hjælp tiltvinge sig Under-

støttelse. Naar jeg har kaldt denne Bestemmelse upraktisk, er det, fordi jeg er overbevist om, at mere end $\frac{9}{10}$ af Landkommunerne i en Amts-raadsreds vilde anfse sig selv for at være i særdeles høj Grad trængende til Understøttelse — jeg turde maaske gjerne sige det om dem alle — og fordi det forekommer mig klart, at det vil være aldeles umuligt for Regjeringen at skjønne, om og i hvilken Grad disse Forbringere ere berettigede eller ikke. Det er jo ikke nok at vide, hvor stort et absolut Maal af Fattigudgift det paahviler en Kommune; det er heller ikke nok at vide, i hvilket Forhold en saadan Udgift staaer til Kommunens Hartkorn eller Befolkningens Antal. Paa ingen Maade! Jeg behøver ikke at minde om, at Hartkornet er en meget upaalidelig Maalestof. Hartkornsværdierne i Nabokommuner kunne jo variere i Forholdet 1 til 2 eller endog 3. Et meget væsentligt Moment for at bestemme Kommunernes Skatteevne foruden Hartkornsværdien er jo Kommunens Beboeres Velstand; det er meget væsentlig derpaa, at Kommunens Skatteevne beror, men hvorledes er det muligt for Regjeringen i Kjøbenhavn at have saa detailleret Kjenndskab til de enkelte Kommuners Skatteevne rundt om i Landet, at den kan have nogen afgjørende Dom derom? Jeg anser altsaa Bestemmelsen for at være upraktisk. Jeg anser den derhos for at være stridende imod det hidtil som rigtigt Antagne, og jeg behøver vel kun at henvise til, at man i vor nu-gjældende Lovgivning ganske vist kjender Tilfælde, i hvilke en Kommune kan søge Hjælp hos Amtskommunen, f. Ex. hos Skolefonden for sit bebyrdede Skolevesen, hos Amtsfattigkassen for sit Fattigvesen eller hos Amtsfonden til Udvikling af sit Veirvesen. Vi kjende flere saadanne Bestemmelser — jeg har ikke udtomt dem alle — men der staaer altid „kan“, ikke det lille Ord „skal“. Dersom man overfor mig skulde indvende, at Amtsfonden allerede nu har en absolut Pligt overfor visse Tvangstilfælde, saa erkjender jeg, at Amtsfattigkassen har en Pligt til at betale for Dødsfunde; men det er en Pligt mod Individet; Amtsrepartitionsfonden har en Pligt til at betale for Afstindige, som ere farlige for den offentlige Sikkerhed; altsaa en Pligt mod Individet. Men jeg gad vide, om man kan paavise nogen nugjældende Bestemmelse om, at der af Amtsfonden skal ydes Bidrag til kommunale Kasser til Opfyldelsen af disses rent kommunale Pligter; jeg tror det ikke. Endelig betegnede jeg denne Bestemmelse som stridende mod sunde og gode Principer. Det forekommer mig at være naturligt, at ligesom Individet, der ikke er i Stand til at forørges sig selv, indtil en vis Grad i det Mindste, taber sin Selvstændighed, sin Selvbestemmelseret, saaledes maa det ogsaa forholde sig med Kommunerne; den Kommune, som ikke kan eller vil opfylde det mindste Maal af Pligter, der ere paalagte den gennem Lovgiv-